

РЕШЕНИЕ

№ 1146

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 11.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6131** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на М. К. Г. срещу Ревизионен акт № Р-22221917004549-091-001/ 09.01.2018 г., издаден от Т. И. Т. – възложил ревизията и П. П. Б. - Д. – ръководител на ревизията, потвърден при административното обжалване с решение № 612/04.05.2018г. на директора на дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП. Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта на вменената му отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения за данък за добавената стойност периодите от м.04.2013 г. до м.02.2014 г., м.05.2014 г. и от м.08.2014 г. до м.08.2015 г. в размер на 75 877,26 лв. и лихви в размер на 40 948,93 лв.

Становища на страните:

Жалбоподателят смята, че в разглеждания случай не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността му по чл.19 от ДОПК по отношение на публичните задължения на [фирма] за ревизирания период. Твърди, че не са посочени нито укрити от негова страна факти и обстоятелства, нито причинно – следствена връзка между укриването им и несъбирането на публичните вземания. На следващо място жалбоподателят посочва, че не е извършвал плащания от имуществото на дружеството в натура или в пари, които да представляват скрито разпределение на печалба или дивидент, нито е отчуждавал имуществото на дружеството. Предвид изложеното в разглеждания случай не били налице основания за ангажиране на личната му отговорност за непогасените публични задължения на [фирма] и иска

отмяна на РА. Претендира разноски

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“, с писмена молба оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага доводи, че РА следва да се потвърди по мотиви, описани в решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно призована не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в срок, след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт.

По фактите:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221917004549-020-001 от 12.07.2017 г., връчена на 17.07.2017 г., издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството му на заместник на Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., изменена със ЗИЗВР № Р-22221917004549-020-002 от 06.10.2017 г. и ЗИЗВР № Р-22221917004549-020-003/09.11.2017 г., е възложено извършването на ревизия за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК на М. К. Г. за задължения на [фирма] по ЗДДС за периодите от 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г. Срокът на ревизията е до 17.12.2017 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221917004549-020-001/07.12.2017 г.

Ревизията приключва с РА № Р-22221917004549-091-001 от 09.01.2018 г., издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и П. П. Б. - Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 22.02.2018 г.

В случая субсидиарната отговорност за задълженията на [фирма] е ангажирана по отношение на лицето М. К. Г., който в ревизионния период - от 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г. е представител и изпълнителен директор на съвета на директорите на [фирма]. Това обстоятелство е установено въз основа на вписванията в търговския регистър.

В хода на ревизията са извършени проверки в ИМ на НАП, при които е установено, че М. К. Г. е чуждестранно физическо лице със сл. № от регистъра на НАП 30734948929 и дата на фактическа регистрация по реда на ДОПК - 02.10.2007 г. Считано от 26.04.2013 г. е регистриран с идентификационен номер - ЛНЧ [ЕГН]. М. Г. е свързано лице по смисъла §1, т.3, б. „г" от ДР на ДОПК с:

- [фирма], ЕИК[ЕИК] в качеството му на представляващ;
- [фирма], ЕИК[ЕИК] в качеството му на съдружник;
- [фирма], ЕИК[ЕИК] в качеството му на управител, представляващ субекта и изпълнителен директор на съвета на директорите за ревизионния период.

[фирма] е вписано в търговския регистър в Агенцията по вписванията на 21.05.2008 г. с учредителен капитал от 50 000 лева, разпределен в 50 000 обикновени поименни акции с право на глас с номинал 1 лев всяка една. При учредяването си дружеството се управлява и представлява от Д. А.. [фирма] е със 100%, частна собственост, с

едностепенна система на управление и има съвет на директорите в състав: М. Г., М. Ж. Д., Й. Н..

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) № № Р-22221917004549-040-001/17.07.2017 г., връчено по реда на чл.29, ал.6 от ДОПК на 17.07.2017 г., с което е изисквана информация как, в качеството му на представляващ и изпълнителен директор на съвета на директорите на [фирма], е упражнявал контрол върху извършената работа в периода 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г. и по какъв начин я е приемал, подписвал ли е приемно-предавателни протоколи и/или други документи, удостоверяващи реалното извършване на доставки и приемането на резултатите от тях; пълномощни, договори и др. документи свързани с упълномощаване на други лица за извършване на търговска дейност от името на [фирма]; договори свързани с осъществяването на счетоводното обслужване на [фирма]; всички документи, доказващи наличието на вземания на ЗЛ от [фирма]; банкови от всички притежавани банкови сметки от [фирма] за периода 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г.; оперирал ли е с банковите сметки на [фирма] за периода 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г., в случай, че не е извършвал лично парични преводи, как е упражнявал контрол върху дейностите свързани с разплащане с доставчиците и получаване на дължимите суми от клиентите; притежаваните от ЗЛ в качеството му на физическо лице банкови сметки през периода от 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г. в лева и валута; банкови извлечения за периода 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г. или декларация за разкриване на банкова тайна за всяка банка в която е притежавал банкови сметки; кое лице е подписвало ГДД по чл.92 от ЗКПО и ГФО, запознат ли е с тяхното съдържание и в какво се изразява отговорността му за достоверността на данните, отразени в тях; в периода 01.04.2013 г. до 31.08.2015 г. свиквани ли са общи събрания, участвал ли е в тях, изисквани са протоколи от общите събрания и какви решения са вземани на тях.

С писмо вх. № 59-00-890/31.07.2017 г. от М. Г. са представени писмени обяснения, в които посочва, че той е подписвал ГДД по чл.92 ЗКПО и ГФО и е запознат с тяхното съдържание. В периода 01.04.2013 г. – 31.08.2015 г. са свиквани общи събрания и е участвал в тях, но не може да представя копия от протоколите, тъй като няма достъп до документите на дружеството. Представена е и декларация, в която Г. посочва, че в качеството му на изпълнителен директор е подписвал всички документи за извършени доставки към дружеството за периода 01.04.2013 г. – 31.08.2015 г. Не е подписвал пълномощни, договори и други документи свързани с упълномощаване на други лица за извършване на търговска дейност от името на [фирма]. Няма достъп до документите на дружеството, подари което не може да представи банкови извлечения. През периода 01.04.2013 г. – 31.08.2015 г. [фирма] е притежавало банкови сметки в [фирма] и [фирма], с които оперирал и лично извършвал паричните преводи. През ревизирания период Г. притежавал банкови сметки в [фирма] и [фирма]. Представени са и договори за парични заеми предоставени от Г. на [фирма] и справка в табличен вид за същите за периода от м.04.2011 г. до м.12.2014 г, както следва:

- предоставена сума общо в размер на 4 105 469,25 лв.
- погасена сума общо в размер на 3 702 967,56 лв.
- сума за погасяване общо в размер на 402 501,69 лв.
- начислена лихва общо в размер на 244 407,88 лв.

- изплатени лихва общо в размер на 55 217,49 лв.

- остатък лихва общо в размер на 189 190,39 лв.

На основание чл.57 от ДОПК е изисквана информация от всички банки относно налични банкови сметки на името на М. Г.. Информацията относно банковите сметки на РЛ е представена и с декларация-съгласие за разкриване на банкова тайна, като от съответните банки са представени разпечатки от банковите сметки на Г.. На стр. 7 и 8 от РД са посочени движенията тях.

С протокол № Р-22221917004549-ППД-001 от 28.11.2017 г. са приобщени РА № Р-22002216004895-091-001 от 08.06.2017 г. и РД № Р-22002216004895-092-001 от 19.04.2017 г. на [фирма].

С РА № Р-22002216004895-091-001 от 08.06.2017 г. на [фирма] са установени задължения за ДДС за периода 01.04.2013 г. - 31.08.2015 г.: главница в размер на 75 877,26 лв. и лихва за просрочие в размер на 20 274,38 лв., изчислена към - 08.06.2017 г. Определените с РА задължения не са внесени. РА не е обжалван по реда на ДОПК и е влязъл в сила. От получена информация от Дирекция Събиране, при ТД на НАП С., със служебна бележка изх. № 531-27/06.07.2017 г., е установено, че [фирма] е в производство по несъстоятелност, има наложен заповед върху сметки в [фирма]. Не притежава активи за обезпечаване на дълга, нито имущество срещу което да бъде образувано принудително изпълнение. ЗЛ притежава акции в [фирма], ЕИК[ЕИК], върху които е наложен заповед с ПНОМ № 23312-000007 от 03.04.2015 г. Установени са задължения по РА № Р-[ЕГН] от 19.05.2014 г. за периода 01.01.2011 г. – 31.12.2012 г. в размер на 3 630,10 лв., както и по РА № Р-22002216004895-091-001 от 08.06.2017 г. за периода 01.04.2013 г. – 31.08.2015 г. в размер на 96 739,34 лв. Дългът на дружеството в размер на 168 621,77 лв. до 05.07.2017 г. е категоризиран като несъбираем.

В хода на настоящата ревизия е извършена насрещна проверка на [фирма], приключила с ПИНП № П-22221517127886-141-001/ 28.11.2017 г., в хода на която е установено, че дружеството е регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 01.10.2010 г. по избор - по инициатива на лицето. Дерегистрирано е по реда на ЗДДС на дата 12.06.2017 г. До [фирма] е отправено ИПДПОЗЛ № П-22221517127886-040-001 от 01.08.2017 г., връчено на 23.08.2017 г. на В. Я. В. в качеството му на синдик на дружеството.

Изготвени са и искания до всички банки на територията на страната относно налични банкови сметки на [фирма]. Получена е информацията за налични банкови сметки на дружеството в [фирма] и [фирма].

С писмо вх. № 59-00-890 от 03.10.2017 г. от В. са представени декларации - съгласие за разкриване на операциите по банковите сметки на дружеството в посочените банки.

С писмо вх. № 59-00-890/ 23.10.2017 г. от [фирма] е представено извлечение от банковата сметка на [фирма].

С писма вх. № 59-00-890/ 02.10.2017 г. и вх. № 59-00-890/ 26.10.2017 г. от [фирма] са представени извлечения от банковите сметки на [фирма].

Внесените и изтеглени суми от М. Г. по сметките на дружеството в [фирма] и [фирма] през ревизираните периоди са изброени на стр.9 и 10 от РД.

Констатирано е, че [фирма] е публикуван ГФО за 2013 г. в ТР на АВ, съгласно който към 31.12.2013 г. дружеството има задължения към свързани предприятия в размер на 1 531 х. лв., търговски и други задължения в размер на 403 х. лв., задължения към персонала в размер на 2 х. лв. и данъчни задължения в размер на 1 х. лв. Прието е, че

ревизираното лице /в качеството си на разпореждащ се със средствата на дружеството и вземащ решения/ целенасочено не погасява задължения към доставчици, а тегли средства от дружеството с цел да доведе съответното дружество до неплатежоспособност, вследствие на която кредитори и длъжници ще останат с неудовлетворени вземания. Констатирано е, че [фирма] не разполага с активи, които да послужат за погасяване на съответните задължения.

Извършена е проверка в имотния регистър на службата по вписванията, при която е установено, че [фирма] няма имотна партида, по която да са направени вписвания и отбелязвания за собственост на недвижими имоти и наемни договори за такива, от което е направен извода, че дружеството не притежава собствени обекти за извършване на стопанска дейност.

Извършена е проверка в ИМ на НАП - Справка за ПС, с данни предоставени от КАТ, при която е установено, че дружеството не притежава ППС.

Извършена е проверка в ИМ на НАП – Справка за подадени уведомления по чл.62, ал.5, при която е установено, че за ревизирания период са налични действащи трудови правоотношения за 6 лица, част от които са декларирани/прекратени през периода. Декларирани са длъжности „офис мениджър“ и „директор капиталови пазари и връзка с инвеститори“, а основната икономическа дейност е „Производство на ел. енергия“. Подадени са декларации обр.1 и обр.6 за начислени ЗОВ и ДОД, съгласно изискванията на Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. Считано до м. 02.2014 г., начислените ЗОВ и ДОД са платени в пълен размер, след което са налични частични плащания. М. Г. не е осигурен в дружество [фирма], нито по трудово правоотношение, чрез полагане на личен труд, нито по договор за управление и контрол. РЛ не е осигурено и като самоосигуряващо се лице в дружеството.

Извършена е проверка в ИМ на НАП относно подадените от Г. декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ, при която е установено следното:

За периода 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. е подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. № 2204И0050126/ 24.04.2014 г. с дължим данък за довносяне в размер на 1 041,48 лв. – внесен.

- М. Г. е декларирал доходи от прехвърляне на права или имущество в Приложение № 5 към ГДД, с код 5 /доходи от продажба или замяна на акции/ - декларирана е загуба в размер на 54 776 793,13 лв.

- М. Г. е декларирал и доходи от други източници Приложение № 6 към ГДД – доход от Комисия по финансов надзор, ЕИК[ЕИК] в размер на 10 414,80 лв.

Попълнена е Част VIII Предоставени парични заеми – непогасени остатъци в която са декларирани предоставените и непогасени парични заеми към [фирма].

За периода 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г. е подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. № 2204И0083949/ 29.04.2015 г.

- М. Г. е декларирал доходи от прехвърляне на права или имущество в Приложение № 5 към ГДД с код 508 /доходи от продажба или замяна на акции/ - декларирана е загуба в размер на 136 809 000 лв.

Попълнено е Приложение № 11 към ГДД-Предоставени парични заеми – непогасени остатъци в която са декларирани предоставените и непогасени парични заеми към [фирма].

За периода 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г. е подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. № 2204И0118890/ 21.04.2016 г. М. Г. е декларирал доходи от прехвърляне на права или имущество в Приложение № 5 към ГДД с код 508 /доходи от продажба или замяна на

акции/ - декларирана е загуба в размер на 596 251 лв.

Попълнено е Приложение № 11 към ГДД-Предоставени парични заеми – непогасени остатъци в която са декларирани предоставените и непогасени парични заеми към [фирма].

Въз основа на събраните доказателства ревизиращите органи приемат, че в случая е налице хипотезата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ангажиране на отговорността на М. Г. за задълженията на [фирма] за задължения за данък за добавената стойност периодите от м.04.2013 г. до м.02.2014 г., м.05.2014 г. и от м.08.2014 г. до м.08.2015 г. в размер на 75 877,26 лв. и лихви в размер на 40 948,93 лв. Прието е, че М. Г., в качеството му на управител, представляващ и изпълнителен директор на съвета на директорите на [фирма], умишлено е предприел действия за прикриване, недеклариране на факти и обстоятелства пред данъчната администрация, с които е целял избягване на данъчно облагане. Укривайки данни за извършваната дейност и укривайки факти и обстоятелства, установени в хода на ревизията на [фирма], приключила с РА № Р-22002216004895-091-001 от 08.06.2017 г., М. Г. е допуснал умишлено подаване на СД по ЗДДС пред НАП и подаването на непълни данни пред НАП по отношение на дейността на [фирма]. Според ревизиращия екип последващо установените задължения с РА № Р-22002216004895-091-001 от 08.06.2017 г. за ревизиращия период 01.04.2013 г. - 31.08.2015 г. на [фирма] са несъбираеми, в резултат на действията на М. Г..

При така изложената фактическа обстановка бил издаден РА № Р-22221917004549-091-001 от 09.01.2018 г., връчен на 22.02.2018 г., оспорен по административен ред с жалба вх. № 23-22-334 от 01.03.2018 г.

С решение № 612 от 04.05.2018 г. на директора на дирекция ОДОП издаденият РА е потвърден.

С жалба вх. № 53-04-323 от 17.05.2018 г. РА е оспорен и по съдебен ред.

С оглед изясняване на спора от фактическа страна е допусната съдебно – счетоводна експертиза, приета като доказателство без оспорване от страните. От същата се установява следното:

При извършена проверка в счетоводството на [фирма] вещото лице е установило, че в дневник на сметка 414/1 – Клиенти при определени условия в лева със счетоводни операции 85-46 и мемориален ордер 40/49 с дата 01.08.2014г. е осчетоводена фактура № [ЕГН] от 01.08.2014 г. с данъчна основа 493 145,12 лв. и ДДС 98 629,02 лв. В обяснителния текст на съставената счетоводна операция е записано „Ремонт и трайно подобрене на офисни помещения“. Получател по фактурата е [фирма]. Общата стойност по фактурата е 591 774,14 лв. и е осчетоводена като вземане по дебита на счетоводна сметка 414/1 – Клиенти при определени условия в лева. Фактура № [ЕГН] от 01.08.2014 г. е регистрирана в дневника за продажби на дружеството за данъчен период м.08.2014 г.

Вещото лице е извършило съпоставка между справките по банковите сметки на дружеството в [фирма] и [фирма], транзакциите за периода преди и след датата на издаване на фактура № [ЕГН] от 01.08.2014 г. и данните отразени в хронологичните описи на съставените счетоводни записвания, при което не е установено вземането по фактурата да е погасено чрез ефективно плащане или прихващане до 31.12.2016 г.

От обратната ведомост за синтетични сметки и дневника на сметка 414/1 и

подсметки към 31.12.2015 г. и към 31.12.2016 г. се установява, че вземането на [фирма] от [фирма] по фактура № [ЕГН] от 01.08.2014 г. не е закрито и е в размер на 591 774,14 лв.

За периода 01.01.2013 г. – 31.12.2015 г. по разплащателна сметка на [фирма] са постъпили следните суми по издадени от дружеството фактури за наем: [фирма] – 6 094,91 лв.; [фирма] – 1 013,90 лв.

За същия период ревизиращите органи в РД № Р-22221917004549-092-001/07.12.2017 г. са установили след извършен анализ на операциите по банковите сметки на [фирма] следното:

По банкова сметка с IBAN [банкова сметка] в [фирма]:

За периода 01.04.2013 г. – 31.12.2013 г.

-Внесени суми от М. Г. в полза на [фирма] общо в размер на 637 956 лв.

-Изтеглени суми от М. Г. с основания „връщане на заем“ общо в размер на 344 060 лв.

За периода 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г.

-Внесени суми от М. Г. в полза на [фирма] общо в размер на 135 865 лв.

-Изтеглени суми от М. Г. с основания „връщане на заем“ общо в размер на 59 001 лв.

За периода 01.01.2015 г. – 31.08.2015 г.

-няма внесени и изтеглени суми от М. Г..

По банкова сметка с IBAN [банкова сметка] в [фирма]:

За периода 01.04.2013 г. – 31.12.2013 г.

-Внесени суми от М. Г. в полза на [фирма] общо в размер на 14 200 евро

За периода 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г.

-няма внесени и изтеглени суми от М. Г.

За периода 01.01.2015 г. – 31.08.2015 г.

-няма внесени и изтеглени суми от М. Г.

След проверка на приложените справки по банковите сметки на [фирма] в [фирма] вещото лице е установило следното :

По банкова сметка с IBAN [банкова сметка] в [фирма]:

За периода 01.01.2013 г. – 31.03.2013 г.

-Внесени суми от М. Г. в полза на [фирма] общо в размер на 170 163,76 лв.

-Изтеглени суми от М. Г. с основания „връщане на заем“ общо в размер на 10 000 лв.

За периода 01.09.2015 г. – 31.12.2015 г.

-няма внесени и изтеглени суми от М. Георгопадакос.

Вещото лице в заключение, че предвид изложеното не може да се твърди, че през периода 01.01.2013 г. – 31.12.2015 г. дружеството е прехвърлило по лични сметки на М. Г. средства, получени от икономическа дейност. Няма данни такива средства да са прехвърляни на трети лица.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните **правни изводи:**

Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, оправомощен от директора на ТД на НАП, и от ръководителя на ревизията, определен в ЗВР. В случая ревизионният акт е издаден от Т. И. Т., възложил ревизията, и П. П. Б. - Д. - ръководител на ревизията, видно от ЗВР и ЗИЗВР, следователно същият е издаден от

компетентния съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК орган. Представени са доказателства относно електронните подписи на органите по приходите. Спазена е предвидената в чл. 120, ал. 1 от ДОПК форма. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спорът се свежда до преценка наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 19 от ДОПК предвижда особен случай на лична имуществена отговорност на лица, явяващи се управители на задължени за данъци (осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК). В конкретния случай отговорността на жалбоподателя е ангажирана с твърдение от органите по приходите за наличие на първата хипотеза на чл. 19 ДОПК – тази по ал.1, според която, когато член на орган на управление или управител на задължено лице по чл.14, т.1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, той отговаря за несъбраното задължение. Фактическият състав на разпоредбата на чл.19, ал.1 от ДОПК включва кумулативно следните елементи: 1. лицето да има качеството на орган на управление или на управител на задължено лице по чл.14, т. 1 и 2 от ДОПК към момента на възникване на публичните задължения; 2. да е налице поведение на това лице, изразяващи се в действие или бездействие, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон следва да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител; 3. причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и 4. невъзможност за събиране на публични вземания - данъци и задължителни осигурителни вноски.

1) Налице е първата предпоставка на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а именно установено задължение на посоченото дружество и качеството на представител и изпълнителен директор на съвета на директорите на ревизираното дружество [фирма]. С процесния РА е установена отговорност на М. К. Г. за задължения на [фирма] за данък за добавената стойност периодите от м.04.2013 г. до м.02.2014 г., м.05.2014 г. и от м.08.2014 г. до м.08.2015 г. в размер на 75 877,26 лв. и лихви в размер на 40 948,93 лв.

2) Втората предпоставка на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ЗДДС е да е налице поведение на лицето, изразяващо се в действие или бездействие, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон следва да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител. От представените по делото доказателства не се установява такова поведение на жалбоподателя, което да може да се квалифицира като укриване на факти и обстоятелства, които по закон лицето е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. Нещо повече, дори от самите РД и РА не може да се установи в какво точно се изразява укриването на факти и обстоятелства от страна на жалбоподателя. Съдът намира, че в РА и в РД само общо и бланкетно е наведено такова поведение на лицето, без да се конкретизира в какво точно се изразява то. РА е лаконичен и твърде общо е

посочването в него от органите по приходите (стр.3 от РА, л.39 по делото) „М. Г. не е изпълнил добросъвестно вменените му от закона задължения. Същият е укривал факти и обстоятелства, които е бил длъжен да обяви пред органа по приходите, установени с издадения РА №Р-22002216004895-091-001/08.06.2017 г. за ревизирания период 01.04.2013 г. - 31.08.2015 г. на [фирма]”, която бланкетна констатация по никакъв начин не обосновава наличието на хипотезата на чл.19, ал.1 от ДОПК, а само маркира едно предположение за недобросъвестност, без конкретно съдържание. Издателите на ревизионния акт са посочили задължението на жалбоподателя да подава декларации, като задължение, предвидено във всички данъчни закони и да посочва в тях факти и обстоятелства, свързани с данъчно облагане. Но не са посочили какво точно е прикривал, кои факти не е декларирал, кога, с какви конкретни декларации. Недопустимо е укриването на факти и обстоятелства да се презумира с наличието на влязъл в сила РА, установяващ задължения на друг правен субект – ЮЛ. Дори и РД, който представлява мотиви В РД по тази предпоставка е записано така (стр.33, л.13): „Недобросъвестността на М.Г. ...се изразява в следните действия: ....показва презумпция за знание, че участва в схема за измама, като поставя управляваното от нея дружество в положението на недобросъвестно данъчно задължено лице. С извършените действия М.Г....е съзнавал и целял укриването на данъчни задължения чрез изграден механизъм за натрупване на несъбираеми данъчни задължения. Същият /механизъмът/ е изграден от трети лица и неговите съзнателни действия/участие“. Тази бланкетна формулировка, не е подкрепена с каквито и да било конкретни констатации, било от ревизията на жалбоподателя, било от ревизията на дружеството и за съда не е възможно да я идентифицира с нещо конкретно по отношение на жалбоподателя.

Едва в решението на ответника за първи път се пресъздават констатации от РД на дружеството, за чиито задължения е ангажирана отговорността на жалбоподателя. Съдът намира, че подобно излагане на допълнителни констатации по основна предпоставка на отговорността по чл.19 от ДОПК не е допустимо и не променя извода, че РА не е мотивиран и не съдържа конкретно описание на поведение на ревизираното лице, относимо към чл.19, ал.1 от ДОПК. Излагането на конкретни фактически констатации за отговорността на ревизираното лице, след издаване на акта и изпращане на преписката на горестоящия орган, е правно ирелевантно, доколкото се касае не за премотивиране на правно основание с вече изложени фактически основания, а за обосноваване на отговорността чрез излагане на конкретни факти и обстоятелства за първи път от горестоящия орган, мястото на които е в обжалвания акт, а не в акт по обжалването му. В случая обаче, дори и в решението не са конкретизирани съответните ГДД и СД, които да са подписани и подадени от ревизираното лице и какво невярно е декларирано в тях/ какво не е декларирано от лицето, кога е станало подаването им, за да се свържат с лицето и неговата воля.

Следва да се има предвид и че в ЗВР, РД и РА на жалбоподателя е посочен обхват на задълженията ЗДДС за периода 01.04.2013г. -31.08.2015г., същевременно решаващият орган излага съображения във връзка с подаване

на ГДД по ЗКПО и др. констатации в частта за корпоративен данък. Независимо, че в актовете по ревизията на жалбоподателя е посочено, че са за задължения на [фирма], обхватът на неговата (на жалбоподателя) ревизия е стеснен до задълженията ЗДДС за периода 01.04.2013г. -31.08.2015г., същевременно отговорността му се обосновава със съображения от облагането по ЗКПО, което е още едно съображение за незаконосъобразност на установяванията в обжалвания в настоящото производство РА на М. Г..

Предвид горното съдът намира, че не се установява по един безспорен и ясен начин такова поведение на жалбоподателя, обективизирано в обжалвания РА чрез конкретно негово действие или бездействие, което да може да се квалифицира като укриване на факти и обстоятелства, които по закон лицето е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. Тези аргументи водят до извод за отсъствие на втория от четирите кумулативно предвидени елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК.

3) По отношение следващата кумулативна предпоставка за ангажиране отговорността на жалбоподателя, а именно установяването на невъзможност за събиране на вземането, съдът намира, че същата не е доказана, тъй като липсва установяване на момента, от който е настъпила невъзможността задълженията на дружеството да бъдат събирани. Посочено е само, че последващо установените с РА № Р-22002216004895-091-001/ 08.06.2017 г. задължения на [фирма] за периода 01.04.2013 г. – 31.08.2015 г. са несъбираеми, в резултат на действията на М. Г.. За отговорността по чл.19, ал.1 от ЗДДС е необходимо невъзможността за събиране на вземането да е в пряка причинна връзка с неговото поведение. А в случая не е ясно кога е настъпила и свързана ли е с негови действия/бездействия. Същевременно от приетата по делото без оспорване от страните ССЧЕ се установява, че е налице вземане на [фирма] от [фирма] по фактура № [ЕГН] от 01.08.2014 г., което не е закрито и е в размер на 591 774,14 лв., като това обстоятелство въобще не е изследвано от ревизиращия екип.

4) По отношение на последната предпоставка на отговорността, съдът намери, че също не е установена – не се доказва безспорна причинно-следствена връзка между поведението на ревизираното лице и несъбраните данъчни задължения. В трайната практика на ВАС се посочва, че законът изисква невъзможността за събиране на публичните задължения да е резултат именно и единствено от действията на лицето (в този смисъл например решение ВАС по адм. д. 7036/2012 г.). Не са налице доказателства за действия на ревизираното лице, например осъществено от него в качеството му на управител, представляващ и изпълнителен директор на съвета на директорите на [фирма] разпореждане с имущество на дружеството или други действия насочени към осуетяване или възпрепятстване събирането на дължимите публични вземания (не са анализирани такива, ако е имало). Връзката, която изисква разпоредбата на чл.19, ал.1 от ДОПК не е просто между поведението на лицето и възникването на публичните задължения, а между поведението на лицето и несъбираемостта на тези публични задължения.

С оглед всичко изложено дотук, съдът намира, че по делото не се доказва осъществяването на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 19, ал.1 от ДОПК и с РА незаконосъобразно е установено задължение на жалбоподателя по този ред.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 1 ДОПК жалбоподателят има право на разноски. Доказателства за платено адвокатско възнаграждение не са представени, поради което разноски на жалбоподателя се дължат, колкото е доказано, че са сторени - в размер общо на 290 лв. - 10 лв. заплатена държавна такса и 280 лв. депозит за вещо лице.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1, изречение първо от ДОПК, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221917004549-091-001/09.01.2018г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с решение № 612/04.05.2018г. на директора на дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Директора на Дирекция „ОДОП“-С. да заплати на М. К. Г., сумата от 290 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: